

Aventurile Baronului Munchausen

– Rudolph Erich Raspe

CALATORIILE BARONULUI MUNCHAUSEN

CAPITOLUL I

[BARONUL ÎSI POVESTESTE AVENTURILE PRIETENILOR, LA UN PAHAR DE VIN.]

Baronul îşi povesteşte primele călătorii – Efectele uluitoare ale unei furtuni – Sosirea la Ceylon – Se înfruntă şi înfrâng nişte adversari extraordinari – Se întoarce în Olanda.

Cu câţiva ani înainte ca aparitia primelor fire de par pe obraz să mă anunţe că mă apropiam de vârsta barbiei sau, în alte cuvinte, pe când nu eram nici barbat, nici băieţan, ci undeva între cele două, mi-am exprimat în repetate rânduri dorinţa puternică de a vedea lumea, direcţie în care părinţii mei au făcut tot posibilul pentru a mă descuraja, deşi tata călătoreşte mult la viaţă sa, după cum vei vedea înainte de a ajunge la finalul aventurilor mele unice şi – îndrăznesc să spun – fascinante. Din fericire, îi eram foarte drag unui var din partea mamei, care spunea adesea că eram un tânăr pe cinste şi îndrăzneţ, astfel că a ajuns să dorească să-mi ofere posibilitatea de a-mi satisface curiozitatea.

Rugămintele şi vorbele sale au avut mai mult succes decât ale mele, căci tata şi-a dat acordul ca eu să-l însolesc într-o călătorie spre insula Ceylon, unde unchiul său locuia de ani buni, ocupând funcţia de guvernator.

Am pornit din Amsterdam, având asupra noastră documente parafate de preamaritele Tari de Jos. Singurul incident din timpul călătoriei care merita povestit aici a fost efectul minunat al unei furtuni pe o insulă unde am acostat pentru a ne întregi proviziile de apă şi a lua o încărcătură de cherestea: a scos din rădăcini o mulţime de copaci foarte groşi şi foarte înalţi. Unii dintre aceştia cântăreau mai multe tone, însă fuseseră purtaţi de vânt atât de uimitor de sus încât, pentru ochii noştri, pareau a fi doar nişte simple pene de pasări mici, plutind în aer, căci se aflau la cel puţin 8 kilometri deasupra pământului. Cu toate acestea, imediat ce furtuna s-a potolit, cu toţii au căzut în poziţie dreaptă pe locurile lor, prinzând din nou rădăcini, cu excepţia celui mai mare, care, la momentul în care fusese proiectat în aer, avea pe crengile sale doi bătrâni cumsecade – soţ şi soţie – care erau ocupaţi cu culesul castravelilor (pe meleagurile acelea, aceasta legumă atât de folositoare creşte în copaci). La coborâre, greutatea bătrânelor a dezechilibrat trunchiul copacului, făcându-l să cadă în poziţie orizontală: s-a prăbuşit chiar peste capetenia locală, ucigându-l pe şarmanul barbat pe loc; acesta îşi parase casa în toiul furtunii, temându-se că aceasta să nu cadă pe el, şi tocmai era pe drumul de întoarcere când s-a întâmplat acest incident fericit. Folosirea cuvântului „fericit” aici necesită însă o explicaţie. Aceasta capetenie era un barbat foarte avar şi asupritor şi, deşi nu avea familie de întreţinut, locuitorii insulei erau pe jumătate morţi de foame din cauza privaţiunilor josnice şi opresive la care erau supuşi de către conducătorul lor.

Bunurile pe care le lua de la ei se stricău în camera lui, în timp ce bietii oameni care asudasera pentru ele se chinuiau să-şi ducă zilele într-o săracie lucie. Deşi acest tiran şi-a găsit sfârşitul printr-un accident, oamenii i-au ales pe cei doi bătrâni care cazuseră peste el odată cu copacul ca noi guvernatori, în semn de recunoştinţă pentru uciderea – chiar dacă printr-o simplă întâmplare – a tiranului care îi oprimase atât timp.

După ce am reparat stricăciunile importante cu care ne alesesem de pe urma acestei furtuni foarte puternice și ne-am luat rămas-bun de la noul guvernator și de la soața sa, ne-am reluat călătoria, bucurându-ne de vânt prielnic.

Am ajuns în Ceylon după circa șase săptămâni, unde am fost primiți cu mare prietenie și adevărată politețe. Următoarele aventuri de care am avut parte n-au cum să nu vă distreze nespul.

După o ședere de aproximativ două săptămâni în Ceylon, l-am însoțit pe unul dintre frații guvernatorului la o partidă de vânătoare. Acesta era un bărbat puternic, cu constituție athletică și, fiind obișnuit cu clima locală (căci locuia pe aceste meleaguri de câțiva ani buni), putea suporta căldura înăbușitoare mult mai bine decât mine.

Ei bine, în decursul excursiei noastre, m-am trezit la un moment dat că el ajunsese aproape de mijlocul unei păduri, pe când eu eram abia la margine. Aflându-mă în apropierea unei ape întinse, care-mi atrăsese atenția, mi s-a părut că auzisem un foșnit de undeva din spate; întorcându-mă, am înghețat de spaimă (și cine nu ar fi făcut la fel?) la vederea unui leu, care, în mod clar, se apropia cu intenția de a-și satisface apetitul cu bietul meu trup, fără să-mi ceară consimțământul. Ce era să fac, într-o asemenea încurcătură oribilă? Nu am avut la dispoziție nici măcar o secundă de gândire; pușca nu-mi era încărcată decât cu niște alice mari, și nici nu mai aveam altă muniție asupra mea – și totuși, cum nu aveam nici cea mai mică șansă să dobor un asemenea animal cu niște proiectile atât de slabe, aveam o oarecare speranță că aveam să-l sperii descărcându-mi arma, ba poate chiar să-l și rănesc. Am tras imediat, fără să mai aștept până ce avea să ajungă suficient de aproape încât să-l pot nimeri, iar bubuitura nu făcuse altceva decât să-l infurie, căci apoi a pornit și mai repede, părând să gonească spre mine cu toată viteza: am încercat să o iau și eu la fugă, pentru a mă salva, însă asta n-a făcut decât să-mi sporească necazul (dacă așa ceva mai era posibil): în momentul în care m-am întors, am dat ochii cu un crocodil uriaș, cu gura deschisă, aproape gata să mă înghită. În dreapta mea se afla întinderea de apă despre care v-am spus mai devreme, iar în stânga o prăpastie adâncă, despre care – am aflat mai târziu – se spunea că ar avea la bază niște creaturi veninoase; pe scurt, m-am considerat pierdut, căci leul se ridicase pe picioarele din spate și se pregătea să mă înșface. Wără să vreau, m-am prăbușit la pământ, infricoșat, și, după cum mi-am dat seama ulterior, animalul a sărit peste mine. Un timp, am zăcut acolo, într-o stare de nedescris, așteptându-mă să simt colții și ghearele fiarei apucându-mă de vreo parte a corpului în orice secundă. După ce am așteptat nemișcat vreo câteva secunde, am auzit un zgomot puternic, dar neobișnuit, diferit de orice sunet care mi-a ajuns vreodată la urechi – ceea ce nici nu e de mirare, o să vedeți când o să vă povestesc de unde provenea.

După ce am stat cu urechile ciulite câteva momente, m-am aventurat să ridic capul și să arunc o privire în jur, când, spre bucuria mea de nedescris, am descoperit că leul, din avântul cu care se repezise asupra mea, sărise în partea cealaltă, peste trupul meu, direct în gura crocodilului!, care, după cum v-am spus înainte, era larg deschisă. Iar capul fiarei rămăsese blocat în gâtul celeilalte! Și acum se zbăteau să se desprindă unul de celălalt! Din fericire, mi-am adus aminte că aveam la mine cuțitul de vânătoare: cu ajutorul acestui instrument am retezat gâtul leului dintr-o singură lovitură, iar trupul s-a prăbușit la picioarele mele! Apoi, cu patul puștii mele cu alice, am împins capul și mai adânc în gâtul crocodilului, omorându-l prin sufocare, căci nu putea nici să-l înghită, nici să-l scuie.

Imediat după ce am înregistrat astfel o victorie completă asupra ambilor adversari remarcabili care mă atacaseră, tovarășul meu a reușit să mă găsească – descoperind că nu-l urmasem în pădure, aceasta se întorsese, de teamă ca nu cumva să mă fi răătăcit sau să fi pățit vreo nenorocire.

După ce ne-am felicitat unul pe celălalt, am măsurat crocodilul și am descoperit că avea nici mai mult, nici mai puțin de 12 metri.

Imediat ce i-am povestit această aventură extra-ordinară guvernatorului, acesta a trimis niște servitori cu o căruță la locul cu pricina și a adus la curte cele două leșuri. Pielea leului a fost păstrată cum se cuvine, tăbăcită, după care a fost făcută pungi pentru tutun, pe care, la

Intoarcerea In patrie, le-am dat cadou consilierilor olandezi, iar acești bravi domni m-au rugat să accept suma de o mie de ducăți.

Crocodilul a fost Impăiat după cum se obișnuiește și In prezent e expus la muzeul public din Amsterdam, unde ghidul povestește Intreaga aventură fiecărui vizitator, cu ce adăugiri consideră el că e necesar. Unele dintre variantele acestei povești sunt de-a dreptul exagerate; una dintre ele spune că leul a sărit chiar prin corpul crocodilului și tocmai voia să scape prin „ieșirea din spate” când, imediat ce i s-a ivit capul, domnul Mare Baron (după cum binevoiește să mă numească) i l-a retezat, Impreună cu aproape un metru din coada crocodilului. Da, atât de puțină atenție acordă acest individ adevărului Incât câteodată adaugă că, imediat ce crocodilul și-a dat seama ce se Intâmplase cu coada lui, s-a Intors, a Inșfăcat cuțitul de vânătoare din mâna mea și l-a Inghițit cu așa poftă că i-a intrat direct In inimă și l-a omorât pe loc!

Lipsa de respect pentru adevăr de care dă dovadă acest ticălos obraznic mă face uneori să mă tem că relatarea a ceea ce s-a Intâmplat cu adevărat să fie privită cu aceeași suspiciune, prin simplul motiv că se află In vecinătatea unor invenții atât de nerușinate.